

Kế Hoạch Cướp Tiền

Contents

Kế Hoạch Cướp Tiền	1
1. Chương 1: Nam Nhân Nhặt Được Thuốc Vứt Đi Và Nhất Kiến Chung Tình	1
2. Chương 2: Bốn Mười Tám Tiếng Ba Mười Hai Phút Mười Lăm Giây Trước	3
3. Chương 3: Động Vật Khẩu Giao	5
4. Chương 4: Honey, Chúng Ta Đi Cướp Nha	6
5. Chương 5: Đầu Tiên Chúng Ta Phải Có Một Chiếc Xe	8
6. Chương 6: Ăn Cướp Là Phải Có Súng	10
7. Chương 7: Ăn Cướp Rất Đơn Giản	12
8. Chương 8: Đại Thắng Lợi Đào Vong	15
9. Chương 9: Tái Cướp Đoạt Một Sọt Cà Rốt	16
10. Chương 10: Một Hồi Diễn Tập Phòng Chống Bạo Động	18

Kế Hoạch Cướp Tiền

Giới thiệu

Người ta, mỗi khi phiên muộn đến cực điểm, sẽ muốn làm cái gì?Đại bộ phận nhân ưa chuộng không ngoài mấy thứ: thu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-cuop-tien>

1. Chương 1: Nam Nhân Nhặt Được Thuốc Vứt Đi Và Nhất Kiến Chung Tình

Người ta, mỗi khi phiên muộn đến cực điểm, sẽ muốn làm cái gì?

Đại bộ phận nhân ưa chuộng không ngoài mấy thứ: thuốc lá, rượu, đồ ăn ngon, tình dục.

Lương Thiệu sờ sờ túi tiền chỉ còn vồn vẹn mười một đồng, nhớ tới một câu kinh điển trong Triết học: “Sức mạnh kinh tế quyết định cơ sở vật chất”.

Y rất nhanh đưa ra quyết định, đi tới sạp thuốc lá ven đường, mua một bao thuốc lá, quán lấy lão bản xin một cái bật lửa.

Vừa xoay người, lão bản liền miễn phí cấp cho y thật to ánh mắt xem thường.

Trên đường rất đông người, đi đi lại lại, giống như một bầy kiến vội vội vàng vàng

Lương Thiệu ngồi ở ven đường, tùy ý để bụi bẩn bám dơ âu phục.

Y vung về châm thuốc,捏 lại con mắt, học theo người ta, hít một hơi thật sâu.

Hơi nhú lông mày, không có cay giống như lời đồn, vị đạo lại có điểm không đến nơi đến chốn làm người ta phát tiết không được.

Lương Thiệu có điểm hối hận, phí tiền mua về một thứ chẳng ra sao, điều thuốc đã lỡ đốt dành ráng hút.

Thế nhưng, y cầm điều thuốc, giống như trong cơm cà ri bỏ thêm xì dầu(*), nhìn chẳng ra làm sao.

(*: Nguyên văn , đa tạ nàng Tiểu Thảo đã chỉ ta ^^)

Y không biết dùng động tác nào để kẹp nó thật tự nhiên, cũng không biết làm sao gảy gảy ngón tay cho rơi xuống một ít tàn thuốc, thậm chí cũng không biết ngậm đầu lọc dài ngắn thế nào là vừa đủ.

Cuối cùng, Lương Thiệu thất bại đem điều thuốc dụi tắt rồi vứt vào thùng rác kế bên.

Lúc này, Lương Thiệu mới chú ý tới một nam nhân đứng bên kia đường.

Cái kia nam nhân tóc có điểm dài, thế nhưng thoát nhìn không thấy lôi thôi. Hé ra khuôn mặt rất mê người, bên tai phải đeo một khuyên tai rất tinh xảo. Hắn thân mình nhỉnh hơn Lương Thiệu một chút, da ở chiếc cổ ngăm màu đồng lộ ra xương quai xanh.

Lương Thiệu nhìn nam nhân kia băng qua đường, rất tự nhiên tiêu sái đến bên thùng rác, tự nhiên vươn tay ra, tự nhiên từ một đồng tàn thuốc bên trong lấy ra một điều còn dài nhất, tự nhiên móc bật lửa, tự nhiên đặt trong miệng, tự nhiên châm lửa.

Toàn bộ quá trình lưu loát như người ta đi vào siêu thị đến bên cái giá lấy một món hàng.

Nam nhân kia nhẹ nhàng thở ra một ngụm khói, sau đó quay đầu đối mặt Lương Thiệu, hơi hơi khêu mi hỏi y, “Cậu có tin hay không nhất kiến chung tình?”

Lương Thiệu nghe được vội nuốt ực một ngụm nước bọt.

2. Chương 2: Bốn Mươi Tám Tiếng Ba Mươi Hai Phút Mười Lăm Giây Trước

Bốn mươi tám tiếng ba mươi hai phút mười lăm giây trước, Lương Thiệu đứng trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc công ty.

Y hít sâu một hơi, tưởng tượng rất nhiều cá đang bơi quanh người. Lúc này mới máy móc mở cửa, ngồi vào chiếc ghế cách bàn làm việc năm thước (*), bóp bóp ngón tay cứng ngắc.

(*: 1 thước = 1/3m)

Đối diện Lương Thiệu chính là tổng giám đốc công ty đa quốc gia nơi y làm việc. Đối mặt cấp trên chỉ xuất hiện những khi trọng yếu thể này, một viên chức quèn như y không tự chủ được bắt đầu khẩn trương.

Trước mặt tổng tài là một chồng văn kiện che đi ba phần bốn khuôn mặt, phía trên lộ ra một đầu tóc gọn gàng, thẳng mượt.

“Ách, Lương Thiệu phải không? Nghe nói cậu tìm tôi có việc?”

Thanh âm bàn phím lạch cạch.

“Tôi muốn ký hợp đồng làm việc lâu dài với công ty, còn muốn ứng trước lương.”

Lạch cạch, thanh âm gõ bàn phím có phần mất kiên nhẫn “Loại chuyện này cậu tìm cấp dưới của tôi là được rồi, vì sao phải tìm tôi?”

Lương Thiệu ngẩng đầu nhìn không trung, tưởng tượng ở đó có một con cá chép thật lớn.

“Bởi vì tôi muốn ứng trước một trăm vạn.”

Y nhớ tới biểu tình khi vừa đề nghị với Trưởng phòng, bà ấy thập phần kinh ngạc.

“Ách, cậu điên rồi, tuy công ty có chế độ phụ cấp, nhưng cũng không phải là ngân hàng a.” Ngừng một lát, bà ấy bổ sung thêm một câu, “Ngân hàng cũng không có như vậy rộng rãi, đây là cướp tiền.”

Một trăm vạn, Lương Thiệu là một tiểu viên chức bình thường, lương tháng bốn nghìn, thêm tiền thưởng là sáu nghìn, cho dù không ăn không uống cũng phải dành dụm suốt mười ba năm tám tháng.

Trầm mặc.

Sau đó, mái tóc bóng mượt phía sau màn hình vi tính lộ ra ba phần.

Lương Thiệu cúi đầu, dư quang trong mắt là một cặp mắt kính nhìn y dò xét.

Theo ghế xoay chếch đi bốn mươi lăm độ, người sau màn đình đột nhiên hỏi: “Cậu là gay?”

Những lời này thật tự nhiên không chút e dè.

Lương Thiệu cảm giác mình như quả bóng bị chích một phát.

Y có chút ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Lẽ nào trên mặt mình có viết “Tôi là đồng tính luyến ái thì sao?”

Một câu hạ xuống càng làm y kinh ngạc.

“Khẩu giao cho tôi.”

“???”

“Khẩu giao cho tôi.”

“Ách, kia?”

“Tôi chính là ý đó... Cậu khẩu giao cho tôi, tôi liền cho cậu ứng tiền.” Theo câu kiên trì giải thích này, sau máy tính lại lộ ra một nửa khuôn mặt lớn lên cũng không khó nhìn.

Sột...Một tiếng vang nhỏ đập vào tai Lương Thiệu, đó là tiếng kéo xuống khoá quần âu phục xa hoa.

Lương Thiệu sửng sốt, khiếp sợ, giận dữ!

Y từ ghế nhảy dựng lên.

“Thằng khốn, đồ cận bã, mặt người dạ thú.” Y lục lợi hết mọi từ ngữ độc ác nhất trong đầu, chửi ra được một câu như thế.

Sau đó trịnh trọng tuyên bố “Lão tử ta mặc kệ!”

Từ khi vào cửa cho đến khi xuất môn, từ lúc do do dự dự cho đến lúc mạnh mẽ chửi bới, toàn bộ quá trình

không quá năm phút đồng hồ.

3. Chương 3: Động Vật Khẩu Giao

Đối công tác, Lương Thiệu cảm thấy lưu luyến như người yêu. Lúc quyết liệt cũng không thương tâm, nhưng khi người ngoại rồi, đặc biệt là khi cần đến, lại dị thường tưởng niệm.

Lần đầu tiên lớn tiếng với lão bản cá mực, lần đầu tiên hút thuốc, lần đầu tiên cùng một nam nhân xa lạ 419 (*).

(*: for one night – tình một đêm)

Toàn bộ quá trình như một bộ GV cấp thấp, xếp vào loại B.

Bất quá quá trình hoan ái cũng tuyệt vời đến cực điểm, có thể dùng từ “tiêu hồn” để hình dung.

Nam nhân xa lạ nơi góc đường là Sở Thiên Tiểu. Mới nghe tên giống giống một nhân vật trong phim kiếm hiệp xem hồi bé.

Lúc làm tình, một ngón tay hắn vói vào trong rốn Lương Thiệu, lòng bàn tay ấm áp kia lại xoa xoa bụng dưới.

Động tác này làm Lương Thiệu rất thoải mái.

Làm xong một lần, Sở Thiên Tiểu chủ động cấp Lương Thiệu khẩu giao.

Hắn một bên để Lương Thiệu nằm ngửa ra, một bên nói: “Khẩu giao chính là đặc thù của động vật bậc cao.”

Lương Thiệu nghĩ, những lời này đã biến hưng phấn giao hợp thành một khía cạnh khoa học. Y nhắm mắt lại hưởng thụ nói: “Có yêu, sẽ khác.”

Người khác làm cho người, người cho người khác làm, hai người đúng là bất đồng quan điểm.

Sở Thiên Tiểu im lặng tập trung công việc, hắn mỗi lần lên xuống, tóc dài lại cọ cọ vào đùi trong của Lương Thiệu. Dưới ánh đèn tiết kiệm năng lượng, phía dưới hiện lên một bóng ma mờ nhạt.

Cao trào tới gần, Lương Thiếu đẩy mạnh hông, phun ra nhiệt dịch.

Lúc đại não trống rỗng, y rên rỉ bốn chữ: “Tôi muốn đòi tiền.”

Sở Thiên Tiểu ngẩng đầu, quệt đi bạch dịch bên môi, hỏi: “Cậu là vịt?”

Lương Thiếu nằm trên giường ngắm nhìn cái cằm tinh xảo của nam nhân: “Sẽ không thu tiền kẻ nghèo nàn như anh đâu.”

“Đây chính là kiểu người tôn thờ đồng tiền?”

Lương Thiếu không trả lời hắn, lẩm bẩm: “Tôi từng mượn bọn cho vay nặng lãi.”

“Cậu chắc sẽ được bán qua Thái Lan làm bóng.”

Lương Thiếu xoay người đi vào toilet, lười cùng người kia đấu khẩu, mà cũng không cần...Tình một đêm tính ra cũng không vui vẻ gì.

Tắm rửa xong đi ra, một bát mì ăn liền đặt ở trước mặt, bên trong còn có một cái trứng.

Tên đang ngậm dưa giải thích: “Chỉ còn có hai gói.”

Lương Thiếu không lên tiếng trộn trộn mì.

4. Chương 4: Honey, Chúng Ta Đi Cướp Nha

Cuối cùng cũng ăn xong bữa tối, Sở Thiên Tiểu cười hỏi Lương Thiếu: “Cậu rất thiếu tiền sao?”

Lương Thiếu hơi gật đầu một cái.

“Tôi có biện pháp kiếm tiền.”

“Làm sao?”

Sở Thiên Tiểu cười kẹp hai ngón tay “Thuốc.”

Lương Thiều cung kính giúp hấn châm lửa.

Sở Thiên Tiểu hít một hơi thật sâu, nheo mắt lại tà mị cười “Như vậy, chúng ta đi cướp nha.”

Ăn cướp là một vấn đề hết sức nghiêm túc, chí ít cũng không đơn giản như làm tình.

Thế nhưng cái kiểu cười của Sở Thiên Tiểu toát ra một thứ ma lực, làm người ta cảm giác bất cứ chuyện phi lý nào hấn cũng có khả năng làm được.

Thế là bắt tay vào công tác chuẩn bị, Lương Thiều trưng ra bộ mặt thấy chết không sờn.

Y bước vào sào huyệt của ăn cướp, nhìn Sở Thiên Tiểu mang ra thứ gì đó.

Bao tay.

Bít tất.

Nước hoa?

Kẹo cao su??

Áo mưa??? (*)

(*: condom, e hèm *đỏ mặt*)

Chúng ta đây là chuẩn bị làm tình hay đi chém giết?

Sở Thiên Tiểu một bên rít thuốc, một bên khoa tay múa chân: “Nhớ kỹ phải đổi đồ gợi cảm một chút, không có cường đạo nào mặc đồ lót màu trắng.”

Con mèo kẻ bên nhe răng trợn mắt phản bác: “Anh là chuẩn bị đi xin việc hả? Phải biết rằng cà – vạt cũng là hung khí.”

“Giết người ta hay hơn là không cẩn thận bị người ta giết.”

“Được rồi.” Sở Thiên Tiểu hít một ngụm thuốc nhắc nhở y ” Vậy bít tất phải là loại nữ tính, áo mưa nhất định phải là Durex.”

5. Chương 5: Đầu Tiên Chúng Ta Phải Có Một Chiếc Xe

Bảy giờ sáng hôm sau, tất cả chuẩn bị sẵn sàng, đây là hai người ăn cướp không giống người thường, theo bọn họ còn có công cụ có chút sứt sẹo và một bao thuốc rẽ tiền còn lại mười bốn đồng.

“Đầu tiên, kế hoạch chúng ta cần một chiếc xe.” Sở Thiên Tiểu bắt đầu mang theo Lương Thiệu tiến hành bước đầu tiên trong kế hoạch ăn cướp.

Đi vào bãi đỗ xe âm u. Lương Thiệu cảm giác như du hành vào vũ trụ.

Đứng trước một chiếc CITROEN (*), Sở Thiên Tiểu nói: “Tôi lại trộm xe, cậu canh chừng.”

(*: một hãng xe của Pháp thành lập năm 1919)

“Có camera ghi hình hay không?” Lương Thiệu nhìn xung quanh. Từ đầu cho tới giờ cảm giác chân thực nhất đập vào mặt y là: “Sẽ ngồi tù nha.”

Sở Thiên Tiểu quay đầu nhìn y “Cậu có thể chọn rời đi hay câm miệng.”

Lương Thiệu càng xác nhận, nam nhân trước mặt là ma quỷ đội lốt thiên sứ.

Sở Thiên Tiểu chui vào dưới xe.

“Cái kiềng.” Vươn một tay.

“Người thực sự mở khoá được xe sao?”

Lương Thiệu tràn ngập nghi vấn. Trước giờ y chỉ thấy kỹ thuật đánh lửa trên phim ảnh, càng miễn bàn đến cách chỉ dùng một công cụ đơn sơ như vậy.

“Cờ lê!” Sở Thiên Tiểu không trả lời y, lạnh lùng quăng qua một câu: “Hảo hảo hóng gió của cậu đi!”

Lương Thiệu ngẩng đầu nhìn bốn phía, đến một con ruồi cũng không có. Bãi đỗ xe này cứ nhiên không có ai trông giữ.

Chờ đợi cùng lo lắng một chút, xe cứ nhiên nổ máy.

Hện tại Sở Thiên Tiểu đã nâng cấp thành ma quỷ cùng Thượng để hợp nhất.

Thượng để gơ tay lên nói: “Phải có ánh sáng.” Vì vậy địa cầu liền sáng trưng.

Sở Thiên Tiểu gơ tay lên nói: “Phải có xe.” Vì vậy liền có xe.

Sở Thiên Tiểu dưới xe bò ra, liếc mắt nhìn Lương Thiếu đang khấn trương, phì cười: “Cậu không nên làm ra vẻ mặt này, rất giống đầu sĩ lên đầu trường.”

Lương Thiếu tức giận.

Phản ứng của người bình thường, không được nghiêm túc, không được sợ hãi, không được thấp tha thấp thỏm sao?

Vì sao người trước mặt này hình như một chút tâm lý lo lắng cũng không có?

Tái phạm tội, nhất định là kẻ tái phạm tội...

“Biết lái xe không?” Sở Thiên Tiểu hỏi.

“Biết.” Muốn kiếm việc ở thế kỷ hai mốt tối thiểu phải biết ba thứ: ngoại ngữ, lái xe, vi tính.

“Như vậy cậu lái.” Sở Thiên Tiểu vừa nói vừa ngồi vào ghế phó lái.

Lương Thiếu nắm chặt vô – lăng, đảo tay hướng xe ra đường cái.

Y nhân thần vẫn không nhúc nhích nhìn về phía trước.

“Không nên khấn trương như thế.” Sở Thiên Tiểu vừa nói vừa thò tay đặt lên đùi Lương Thiếu. Nghĩ biện pháp giúp đồng bạn bình tĩnh lại ” Cậu thích hay không thích xem phim?”

“Thình thoảng....”

“Có từng xem qua Bonnie and Clyde (*)?”

Lương Thiếu hồi tưởng lại một chút “Tôi nhớ hai người đó cuối cùng bị đạn bắn chết.”

“Đó chính là trời sinh cuồng sát.”

“Tôi không muốn giết người.”

“Chỉ cần thêm chút tốc độ cùng cảm xúc.”

Lương Thiệu trở mình một cái xem thường.

Xe chạy chậm lại, tốc độ như có như không.

Ở giờ cao điểm chín giờ ba mươi, dù có là ăn cướp hung hãn cũng bị kẹt lại trên đường.

(*) ***Bonnie and Clyde*** (*Bonnie và Clyde*) là một bộ phim hình sự năm 1967 xoay quanh câu chuyện về Bonnie Parker và Clyde Barrow, một băng cướp huyền thoại thời Đại khủng hoảng

6. Chương 6: Ăn Cướp Là Phải Có Súng

Giữa đoạn đường kẹt xe, làm người ta bất đắc dĩ sinh ra bi ai.

Lương Thiệu nhìn hàng dài trước mặt, do dự một chút, mới hướng Sở Thiên Tiểu chìa tay nói: “Cho tôi một điều.”

Sở Thiên Tiểu rút ra một điều thuốc đưa cho y, trong nháy mắt chạm tay phát hiện đầu ngón tay Lương Thiệu đã lạnh ngắt.

Lần thứ hai hút thuốc, Lương Thiệu rốt cuộc cũng tìm được cảm giác. Phà ra từng ngụm khói, thì hứng tuôn tràn cảm khái một câu: “Nhân sinh chính là cướp và bị cướp, bi ai chính là, thời điểm bị cướp lại cướp được rất nhiều.”

“Lúc nào?” Sở Thiên Tiểu hỏi y, cũng móc ra một điều ngậm trên miệng.

“Nhiều lắm, khi còn bé cướp kẹo, lớn một chút cướp điểm, lớn hơn chút nữa cướp việc làm...” Lương Thiệu gầy gầy một ít tàn thuốc.

“Hiện tại, chính mình mới thật sự đi ăn cướp.”

Sở Thiên Tiểu nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của nam nhân, những lời tuyệt vọng làm y tản ra thần thái u buồn cam chịu.

“Tôi. Nghĩ. Muốn.” Sở Thiên Tiểu hé ra miệng, khói bay ra vẽ thành một đường vòng cung.

“Nghen nghen?”

Sở Thiên Tiểu không có giải thích mà tình cảm mãnh liệt vọt lên. Cất nuốt nhấm nháp môi Lương Thiệu, đầy thế nào cũng không chịu buông ra. Hắn nhất định đã bị trúng độc của tiểu bạch này rồi, thế nào lại luôn đối tiểu tử này có cảm giác.

Lương Thiệu bị hôn tiếng được tiếng mất “Người điên!%@%... hỗn đản, cặn bã, *&^%\$, lưu manh chỉ biết dùng nửa thân dưới suy nghĩ...” Nam nhân này lẽ nào giữa ngã tư đường kẹt xe cứng ngắc này định cưỡng gian y sao? Còn là trên đường đi ăn cướp a.

Lương Thiệu rút cuộc phi thường hữu lực chém ra một quyền, trúng vào bên má Sở Thiên Tiểu. Sở Thiên Tiểu đứng lên, rút cuộc đình chỉ động tác, hắn liếm huyết nơi khoé miệng, khoái trá như đang nhấm nháp ly kem vị ô mai.

Sau đó hắn làm như không có việc gì, hướng tài xế hai bên đang xem náo nhiệt giờ lên ngón giữa.

Qua mười giờ, kẹt xe rốt cuộc có chuyển biến tốt.

Phía trước một chiếc xe thể nhưng chạy chậm rì rì.

“Người điếc, thực sự là người điếc!” Lương Thiệu một bên nhấn còi một bên oán giận.

Sở Thiên Tiểu không nói lời nào, mở cửa kính xe, hướng về phía bầu trời “ba ba ba” bắn ba phát.

Trầm mặc chốc lát...

Xe xung quanh tự động cách xa bọn họ ba mươi thước, dè chừng đánh giá, chiếc phía trước nháy mắt tăng tốc độ lên một trăm.

Lương Thiệu sắc mặt biến xanh.

“A a a....Súng ở đâu?!!!”

“Dưới gầm xe.”

“Vì sao có súng?!!!”

“Tôi làm sao biết?”

“Chúng ta lấy súng đi cướp sao?!!!”

“Không cần súng, không lẽ cậu dùng duy nhất cái bật lửa?” Vừa nói chuyện, Sở Thiên Tiếu vừa làm biểu tình của một ông bố bất đắc dĩ.

7. Chương 7: Ăn Cướp Rất Đơn Giản

Tính đến hiện tại, tên đã lên dây thì phải bắn.

Sở Thiên Tiếu một đường chỉ huy: “Quẹo trái, sau đó đậu xe.”

Lương Thiệu xoay bánh lái, lập tức phía trước có một bãi đậu xe, ngẩng đầu nhìn toà building có chút quen thuộc.

Mặt kính thủy tinh phản quang ánh sáng, có chút chói mắt.

Lương Thiệu không hiểu: “Vì sao muốn cướp ở đây?” Hôm qua có kẻ sơ, hẳn Sở Thiên Tiếu biết nơi này là công ty của y.

Sở Thiên Tiếu cười hắc hắc, giải thích: “Đầu tiên, đây là công ty lớn nhất vùng này.

Thứ nhì, chỉ có loại công ty này mới trữ nhiều tiền mặt.

Còn nữa, có đôi khi càng nguy hiểm, càng quen thuộc thì càng an toàn, đồng sự cũ của cậu hẳn sẽ không nghĩ một người thành thật như cậu lại đi ăn cướp.

Cuối cùng, nếu cậu đến một nơi hoàn toàn xa lạ có thể lập tức tìm được chỗ cất tiền hay không? Sợ rằng qua một cửa phải mất rất nhiều thời gian đi.”

“Ách, rất có lý.” Lương Thiệu bái phục gật đầu.

“Kiểm tra đồng tây một chút, sau đó trông bít tất vào đầu, xuống xe.”

Thật sự chỉ đơn giản như vậy sao? Sẽ không bị người ta thấy chứ? Lương Thiểu trong lòng do dự. Sự tình tiến triển đến giờ cứ mơ hồ như một giấc mơ.

“Xong rồi xong rồi, xuất phát.” Sở Thiên Tiếu đã trông bít tất bắt chuyện y. Tất chân ôm sát vào đầu trông rất buồn cười.

Tốt như vậy nha. Lương Thiểu hít sau một hơi, coi như một ngày du lịch lên sao Hoả. Sau khi trông tất vào đầu lại có một loại tự tin không nói nên lời.

“Khẩu súng cho tôi!” Y vươn tay nói.

Sở Thiên Tiếu cũng không phản đối, đem súng ném cho y, tự trang bị cho mình một con dao cắt hoa quả.

Lương Thiểu cầm súng, cảm giác có thể khống chế được, chứ để cho Sở Thiên Tiếu người điên cuồng này dễ dàng đem phòng khách bắn phá tan tành lắm. Để y cầm vẫn là an toàn hơn.

Sở Thiên Tiếu dọc theo đường đi đi rất nhanh, khi qua trạm bảo an, tất cả nhân viên bảo vệ đều bày ra trạng thái ngây ngốc.

Đợi đến khi Lương Thiểu đi tới, bọn họ rút cuộc thấy rõ người trước mặt có điểm giống kẻ bắt cóc.

Lương Thiểu giơ súng lên, mọi người đồng loạt lui ra phía sau.

Hai người một trước một sau đi qua hành lang, có thể nghe được tiếng chân họ vang vọng.

Thùng thùng thùng thùng, cũng chính là tiếng tim đập của Lương Thiểu.

Đi tới cuối hành lang, gặp một nữ nhân viên tay cầm tờ báo. Nàng a một tiếng liền đánh rơi trang báo, lại cuống quýt nhặt lên.

Không để ý nàng, hai kẻ ướp đi qua hành lang, đi lên thang máy. Thẳng đến tầng hai mươi một.

Phá cửa vào phòng, Sở Thiên Tiếu hô to: “Cướp đây!”

Không cần hấn giải thích, mọi người nhất trí ôm đầu ngồi xổm xuống.

“Ai giữ chìa khoá? Đem quỹ bảo hiểm ra đây.” Sở Thiên Tiếu kế tiếp nói.

Bí thư của Tổng tài vội đứng dậy, một mỹ nữ trang phục gọn gàng, tiêu chuẩn cất bước, gặp nguy không loạn bình tĩnh lấy ra tiền quỹ bảo hiểm.

“Động tác nhanh lên một chút!” Lương Thiếu giục. Một tiếng đáp tại đại sảnh yên tĩnh càng thêm rõ ràng.

Kết sắt bảo hiểm rốt cuộc cũng mở ra. Y nhìn vào một chút, bất quá chỉ vài giây, mà lại như rất lâu.

Bên trong quả nhiên như Sở Thiên Tiểu sở liệu, chồng chất tràn đầy tiền mặt. Phần hồng chộc người ta động tâm.

Lương Thiếu chĩa chĩa súng: “Đem bỏ vào, toàn bộ.”

Sở Thiên Tiểu ở một bên mở túi, nữ thư ký cầm từng cọc từng cọc tiền bỏ vào bên trong.

Lương Thiếu âm thầm hít sâu một hơi, cảnh tượng này làm y nhớ tới tranh mua giảm giá.

Trong dư quang hình như có người giật giật. Lương Thiếu hướng lên trời nã một phát súng, lại bị sức giật làm y nhắm tịt mắt lại.

“A a a.” Mọi người hét lên thảm thiết.

“Ngồi yên cho ta, không được nhúc nhích, tay ôm lấy đầu.”

Sau một phát súng, nữ thư ký tốc độ rõ ràng nhanh hơn. Ba mươi hai giây sau, Sở Thiên Tiểu đem túi buộc hảo, vất lên người. Để y một mình đối phó, mở miệng nói: “Chúng ta rút.”

Lương Thiếu theo hần hướng ra ngoài, tình huống giống như vậy, là phải có con tin?

Lương Thiếu thấy cấp trên cũ của mình _____cong người nằm úp trên bàn công tác, vấy che không được phía dưới lộ ra quần trắng. Lương Thiếu vội kéo bà túm đi ra. Súng gác ở bên đầu, kèm con tin hướng ra phía ngoài.

Nghiêng đầu nhìn lại, ách...Bà ấy hôm nay lại trang điểm.

Bà Trưởng phòng nhắm tịt mắt hướng đám bảo an đang ập tới điên cuồng gào thét “Đừng nổ súng a! Đừng nổ súng!”

Đám bảo vệ cầm côn đánh như quần chúng xem náo nhiệt, trơ mắt nhìn bọn họ đi ra thang máy.

8. Chương 8: Đại Thắng Lợi Đào Vong

Tới cửa, Lương Thiệu thả bà Trưởng phòng ra, theo Sở Thiên Tiểu hướng về ô tô chạy nước rút.

Lương Thiệu nghĩ, hiện tại cảm giác này tựa như bò tới được đỉnh núi, đứng ở trên cao nguyên tuyết trắng, vừa khó thở nhưng có chút khoái cảm. Vào xe rồi, y một động tác liền tháo ra tất chân, từng ngụm lớn thở dốc, tay lại nhanh nhẹn khởi động xe “Hiện tại đi đâu?”

“Quay về bãi đỗ xe kia.” Sở Thiên Tiểu phân phó, quay đầu nã súng về phía sau.

Lương Thiệu khéo léo một tay cầm lái, một tay mở di động.

“Uy ba ba, con buổi chiều sẽ chuyển tiền vào tài khoản của ba.

Ừ, tiền con mượn được rồi.”

Một câu nói ra, mũi có điểm toan “Hãy thay cho mẹ thận tốt nhất.”

“Con hai ngày này không tới thăm được, ba hảo chiếu cố mẹ nha.”

Cúp di động, Lương Thiệu ngẩng đầu nhìn phía trước, bầu trời thành thị hơi phủ sương mờ.

Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, bối cảnh còn có tiếng còi cảnh sát thanh thanh phụ họa...Thực là bi thương...

“Hắc hắc,”Sở Thiên Tiểu ngửa đầu cười “Nhìn xem, xe cảnh sát tới, có hay không rất hoành tráng?” Nói xong còn tự mình lăm lăm “Nếu có phi cơ trực thăng lại càng kích thích.”

Lúc này, có khả năng cười sợ rằng chỉ có hắn.

“Đến chút âm nhạc nào.” Sở Thiên Tiểu kích động hoa tay múa chân vui sướng, làm người ta hoài nghi hắn tâm thần không được bình thường.

Mở công tắc, là Tuyển tập của Lincoln Park.

Âm nhạc sôi động nhưng thật ra lại thích hợp với tình cảnh dầu sôi lửa bỏng hiện tại.

Xe cảnh sát phía sau như khủng long ăn thịt người.

Một đường chạy như bay, một đường lay động.

Xóc nảy làm nội tạng như muốn nhỏ ra.

Đoạn đường này không có như lúc đầu giống nhau.

Âm nhạc chất chúa, đình tai nhức óc, át mất tiếng còi cảnh sát, lại có hay không ảo giác ra tiếng súng, bên cạnh lại có một Sở Thiên Tiểu đang cười phấn khích.

Lương Thiếu trên đầu mồ hôi theo trán chảy ròng ròng.

Toàn bộ thế giới hỗn loạn, toàn bộ thành thị sụp đổ rồi.

Lương Thiếu nghĩ mình cũng điên rồi.

9. Chương 9: Tái Cướp Đoạt Một Sọt Cà Rốt

Ba mươi phút sau, xe dừng tại bãi đỗ.

“Không ai truy hết sao?” Lương Thiếu quay đầu lại nhìn. Từ lúc học lái xe đến giờ chưa từng lái nhanh như vậy.

Hoàn hảo, phía sau không có người đuổi theo.

Bãi đỗ xe vẫn như ban sáng, yên tĩnh, âm u, không ánh sáng. Lương Thiếu hiện tại đột nhiên thả lỏng, hư thoát ngã vào ghế.

Sau đó, y tắt đèn xe.

Sở Thiên Tiểu bộ dáng như phát hiện tân đại lục chỉ vào kính xe: “Nhìn xem, có một cái lỗ.”

Trên cửa kính thượng một vết đạn hoàn mỹ. Một cái lỗ tròn, xung quanh tứ tán ra vết nứt.

Sở Thiên Tiểu di tay vào cái lỗ, đến cúi ngón tay, cảm khái nói: “Giống như cúc hoa bị đâm mạnh a.”

Lương Thiểu nghiêng đầu nhìn thoáng qua “Đây xuất hiện lúc nào?” Chú tâm lái xe không có để ý.

“Tôi cũng không biết.”

Lương Thiểu nhìn vết đạn, lại nhìn một chút phía dưới bụng Sở Thiên Tiểu thăm ra dịch thể đỏ thẫm. Y sắc mặt nhất thời như cao thủ võ lâm bị đâm xuyên ngực.

“Anh lẽ nào hoàn toàn không sợ cảm nhận?”

“Ách...Cậu nói như thế hình như có điểm đau nhức.”

Lương Thiểu khấn trương liếm môi, tìm kiếm trong bao dụng cụ, xé ra một gói “Áo mưa coi như có thể cầm máu đi?”

“Không nên, thắt lưng tôi rất thô...” Sở Thiên Tiểu cười đẩy tay Lương Thiểu ra, nhắm mắt lại.

Rõ ràng chỉ có hơn hai thước, tuy rằng áo mưa nhìn có vẻ không đủ dài, thế nhưng.....lúc này đâu thể cười nhạt là xong.

Lương Thiểu cảm giác mình khóc không ra nước mắt.

Sở Thiên Tiểu mở mắt “Quên đi, nếu đã lỡ xé, vậy cứ mặc cho tại hạ đi...”

“Chúng ta bây giờ đến bệnh viện.” Lương Thiểu bốc hỏa.

“Không còn kịp rồi, phí thời gian không bằng nghe tôi nói di ngôn. Hơn nữa, cậu định kiếm củi ba năm thiêu một giờ hay sao? Trong túi tiền có đến mười vạn.”

“Vậy anh có di ngôn gì?”

Sở Thiên Tiểu từ cổ họng phát ra vài tiếng rên rỉ như đang làm tình, “Khẩu giao cho tôi đi.”

%#@*

Thế nhưng, trong xe tràn ngập vị đạo...hình như là sốt cà chua.

Sở Thiên Tiểu phì cười lượm cái bình đặt ở kế bên. “Không đùa cậu nữa, sáng sớm tôi tại phòng bếp chỉ tìm được thứ đồ ăn này, ai kêu cậu vừa rồi lái quá nhanh?”

“Vậy cái lỗ trên kính là chuyện gì xảy ra?”

“Không cần thận cướp cò thôi....”

Sau đó, Sở Thiên Tiểu như ác lang vồ mồi áp xuống.

Kịch liệt khẩu lộn xộn, thở dốc.

“Tôi...có một kế hoạch mới, cậu có muốn nghe không?”

“Ừ?”

“Chúng ta cướp một sọt cà rốt nha?”

10. Chương 10: Một Hồi Diễn Tập Phòng Chống Bạo Động

Ngày thứ ba sau khi đánh cướp.

Lương Thiểu nằm ở trên giường, ngẩng đầu ngây ngốc nhìn trần nhà.

Thật thần kỳ ngoài ý muốn, Sở Thiên Tiểu hôm nay dậy thật sớm, cùng nhau vào phòng tắm rửa mặt.

Trộm xe, cướp tiền, sẽ bị bắt?

Bất quá nghe nói giải phẫu đã thành công...tất cả đều khoẻ mạnh. Cũng không còn gì lo lắng nữa.

Một ngày không đi làm luôn có chút vắng vẻ.

Y châm điều thuốc cuối cùng.

Tượng tượng xung quanh bơi lội đủ loại cá.

Di động đột nhiên vang lên, Lương Thiểu bắt máy, bên trong truyền đến giọng bà Trưởng phòng rít gào “Lương Thiểu! Cậu nhìn xem bây giờ là mấy giờ? Cậu đã muộn năm phút, lẽ nào cậu quên nghỉ đông của cậu chỉ có bốn ngày? Nếu không đến tôi cho cậu nghỉ việc!”

Lương Thiểu trở mình đứng dậy nói: “Thế nhưng tôi từ chức rồi.”

“Từ cái đầu cậu a! Cậu không phải vừa ký hợp đồng làm việc mười năm sao?”

“Không phải công ty bị cướp sao?”

“Ai nói? Mấy ngày trước là tiến hành một hồi cảnh sát cùng nhân dân diễn tập phòng ngừa bạo động.”

Cứng ngắt, hoá thạch, Lương Thiểu không để ý đến bà cấp trên đang kêu la, vứt điện thoại qua một bên.

Sở Thiên Tiếu từ trong phòng tắm nhô đầu ra, tóc trên trán được chải chuốt tỉ mỉ, khó có được nghiêm túc nói: “Không nên dùng loại keo xịt tóc này, sẽ gây rụng tóc.”

Lương Thiểu moi trong trí nhớ hai phần ba khuôn mặt của Tổng tài, copy, xoay qua, paste.

Ách.....Không hiểu sao rất quen thuộc...

Khi Sở Thiên Tiếu chải đầu xong, đeo mắt kính, mặc tây trang...

“Rời giường thôi, tôi hôm nay có cuộc họp, có thể chở cậu đến công ty.” Sở Thiên Tiếu bình tĩnh nói, đuôi mắt thon dài nheo lại như hồ ly.

“Sở Thiên Tiếu...” Tay run run.

Lương Thiểu hàm răng rít ra từng chữ.

Xe là của hắn, súng là hàng nhái, cướp tiền đã vạch kế hoạch hảo, đến cảnh sát cũng gọi tới phối hợp...

Không khí bên trong hoá bốc bùng ngút như ném sao Hoả vào, thôi thì đành vậy đi.

“Uy uy! Lương Thiểu, SM là một loại nghệ thuật, cậu làm hỏng như vậy không tha thứ được.....Bạo lực cũng cần tình cảm nha....”***Hoàn**

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-cuop-tien>